

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik

SSN Jacek Widło (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M. P.

od pisma Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 29 października 2019 r.

zawiadamiającego o sposobie załatwienia skargi

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 8 maja 2020 r.,

postanawia:

odwołanie odrzucić.

UZASADNIENIE

M. P. (dalej jako: Skarżący) w dniach 8 i 15 lipca 2019 r. wniósł do Krajowej Rady Sądownictwa skargi na działalność Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...). Skargi zostały skierowane do rozpoznania przez Komisję Krajowej Rady Sądownictwa do spraw Skarg, Wniosków i Petycji. Komisja po zapoznaniu się ze skargami podczas posiedzenia plenarnego Rady w dniach 23-26 lipca 2019 r. uznała za zasadne zwrócenie się do Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) o ustosunkowanie się do zarzutów zawartych w skargach. Po nadesłaniu do Biura Rady kopii odpowiedzi udzielonej Skarżącemu przez sędziego wizytatora Sądu Apelacyjnego w (...) pismem z dnia 8 października 2019 r., (...), Komisja powtórnie rozpatrzyła skargi podczas posiedzenia Rady w dniach 15-18 października 2019 r., stwierdzając, że odpowiedź Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) jest prawidłowa i

oparta na obowiązujących przepisach prawa. Wobec powyższego Rada podzieliła stanowisko Komisji i pismem z dnia 29 października 2019 r. uznała skargę za bezzasadną.

Skarżący wniósł następnie osobiście pismem datowanym na dzień 30 października 2019 r. (data wpływu do Biura Krajowej Rady Sądownictwa: 12 listopada 2019 r.) „odwołanie od uchwały z dnia 29 października 2019 roku Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie indywidualnej zatytułowanej „Zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi”. Odwołanie zostało oparte na zarzucie naruszenia art. 7, art. 9 oraz art. 32 Konstytucji RP w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84 z późn. zm.; dalej jako: ustawa o KRS).

Pismem z dnia 29 listopada 2019 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa skierował do Sądu Najwyższego odpowiedź na odwołanie Skarżącego, wnosząc o odrzucenie odwołania w całości jako niedopuszczalnego z mocy prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie, jako niedopuszczalne, należało odrzucić.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że Krajowa Rada Sądownictwa nie podjęła w sprawie M. P. żadnej uchwały, lecz pismem z dnia 29 października 2019 r. zawiadomiła go o sposobie załatwienia skargi.

W świetle powyższego, zasadna jest linia argumentacyjna przedstawiona przez Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie. Postępowanie w sprawach ze skarg i wniosków nie jest postępowaniem jurysdykcyjnym, zawiadomienie zaś o sposobie załatwienia skargi nie daje podstaw do uruchomienia dalszego trybu zaskarżenia. Postępowania skargowego nie można zatem traktować jak sprawy indywidualnej rozpatrywanej przez Krajową Radę Sądownictwa. Z dyspozycji art. 44 ustawy o KRS wynika, że przedmiotem zaskarżenia do Sądu Najwyższego może być jedynie uchwała podjęta przez Krajową Radę Sądownictwa w sprawie indywidualnej z powodu jej sprzeczności z prawem i tylko od takiej uchwały przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego.

Podkreślić w tym miejscu należy, że zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi, jakie otrzymał M. P. pismem z dnia 29 października 2019 r. nie jest ani uchwałą, ani nie zostało wydane w sprawie indywidualnej, w związku z czym nie może być przedmiotem zaskarżenia do Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 lipca 2019 r., I NO 103/19).

Należy dodatkowo zauważyć, że Skarżący został przez Krajową Radę Sądownictwa pouczony, że w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadamiania skarżącego (art. 239 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, t.j. Dz.U. 2020, poz. 256 z późn. zm.).

Mając powyższe okoliczności na uwadze postanowiono jak w sentencji orzeczenia na podstawie art. 44 ust. 3 ustawy o KRS w związku z art. 398⁶ § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. 2019, poz. 1460 z późn. zm.).